

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szombat

159. szám.

Pest, september 16. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

A Marczius Tizenötödike politikai hirlap october—decemberi évnegyedre előfizetheti helyben egyedül a Kiadónál, 2 ft. 30 kr. postán mindennap borítékba küldve 3 frt. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben egyedül a Kiadónál s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizettek.

Ülés a képviselők házában

septemb. 15. éjjel.

A ház összeült. A reggeli ülésről szóló jegyzőkönyv felolvasatott.

Azonban az ülés nem sokára felfüggesztetett. Vártuk nagy ájtatosan a bécsi gőzös megérkezését. Mert a magyar mindig csak vár, csak remél, csak bizik a világon mindenki csak magában nem.

A gőzös nagy későre megérkezett, és hozott semmit. De azért maradt még köztünk elég ki tovább is minden jót vár Bécsből a magyarra.

Bathyaninak siralomházi állása új huszonegy órával meghosszabbított.

A bécsi futár nem jött el, de jött egy másik, iszonyu és rettenetes.

De azért isten őrizz, hogy kétségbe essünk.

Csányi László, a drávidéki kormánybiztos hajtorzasztó árulásról tudósít bennünket.

Teleki Ádám general a Drávidéki sereg fővezére egész tiszt karával kinyilatkoztatja, hogy ő Jellachich ellen nem fognak harcolni!!

A képviselők midőn Kossuth a tudósításban e szavakat mondá ki, egy tömegben felkeltek helyökből s a generálra az árulás bűnét kimodották.

A general, mondja a tudósítás, nyilvános levelezésbe tette magát Jellachich-al. A bán Teleki neutralitását csak azon feltétel mellett fogadta el, ha a magyar sereg Stiriába vonulva a horvátoknak utat enged.

Teleki ezt nem tette ugyan, (agyon ütötték volna katonái az uton,) hanem csak balra vonult.

Az ellenség ekkor előre nyomult s Kanizsát elfoglalta.

Még nincs vége: Teleki Ádám azt izenté Csányi k. biztosnak, hogy kötelességének ismerje gondoskodni arról, hogy Jellachich serge élelmi szerekkel elláttassék, különben a general az ellenséghez át fog csapni.

Hallott-e ennél valaki iszonyatosb árulást? Azonban a baj nem e tényekben fekszik. A legnagyobb baj nézetünk szerint az, hogy mind ez a mi parlamentünkben igen sokakat rettenetesen meglepni látszik.

Ez mind a halogató s tunya politikának gyümölcse. Még ha az ég tovább is büntet bennünket többeket is fogunk hallani. Az nagyon természetes, hogy egy illy erővel kezdődő mozgalomhoz, melly a győzedelmet előre kezében lenni hirdeti, minél többen hozzá fognak csatlakozni.

Az, ránk nézve kiszámíthatatlan veszteség, hogy az első lépésnél még erőnket sem mutatjuk be. Ki bizék bennünk, hogy reméljük, hogy a kételkedők hozzánk pártoljanak ha attól kell rettegniök, hogy iszonyatosan compromittáltak.

A mit Jellachich elfoglal ott a népet a tartozások maradványaitól felszabadítja. Mi mindennel elkészünk.

Annyi azonban igaz marad, hogy gyalázatosb árulást a Teleki Ádámnál még a historia sem mutat fel. Elfogadni a fő vezérséget ott lenni a Dráva mellett holnapok folytán, s még az árulás napja előtt a mi ministerium utasítását kérni, s az elhatározó perczben azzal állni elő, hogy ő a magyar ministeriumot el nem ismeri.

E században undokabb bűn még nem követtezett el.

Ki nem sejdítheti itten, hogy Telekinek a romai szent birodalom grófjának zsebében a Jellachich leveléhez hasonlólag egy lieber graf von Teleki — féle kéziratocská fetreng.

Illy körülmények között levén e haza sorsa Bathyaní Lajos indítványozza hogy a ház István Nádot megkérje miszerént haladék nélkül menjen le a táborba s vegye át a fővezérséget.

Kossuth Lajos az indítványt azon felvilágosító modositványt mellett vette pártolása alá miszerént a Nádor arra kéressék meg, hogy ősi törvényeinkben gyökerezelt kötelessége szerint, mindent elkövessen, hogy az ellenség a magyar földből egy talpalatnyit se foglalhasson el.

E mellé a nádor segítségére küldessék ki a ház kebléből három tag mint conventi commissarius kiknek meg nem szorított hatalom adassék minden lehető eszközökkel oda munkálni hogy a táborban az árulók lehetőleg kevesítettessenek a hiveség pedig megjutalmaztassék.

A nádor éjjel tájban megkeresztetett, s a kívántak teljesítésére azonnal hozzá járult kinyi-

latkoztatván hogy utolsó csep vére a hazáé, s ha a magyart az egész világ megcsalja, ő soha elhagyni nem fogja, s reméli hogy az utokor még sirja felett sem mondhat rá, bár mit mi arra mutatna hogy ő valaha szavát megszegte volna.

A ház az izenetre hangos kiáltásokra fakadt.

Ezután Kossuth Lajos indítványozá hogy néhány tagból álló választmány neveztesék ki, melly a káros hatásu kamrai interpellatióknak el-mellőzésével, folytonosan ügyeljen arra hogy harczai ügyeink a maga rendén menjenek.

Sapientia pauca.

Az idők olyanok, hogy a hirlapírók a legborzasztóbb dolgokkal tölthetnék be hasábjukat. de az eszélyesség hallgatásra int.

Vigyáznunk kell, s minden lehető követ megmozdítanunk, a mi csak sikerre vezethet. Tanuljunk ellenségeinktől kik olly disciplínával közelednek, hogy terveinkről senki egy szót sem tud.

Még egyet, István nádor-helytartó elmenete előtt a kamara szivére azt kötötte, hogy míg oda lesz, a ház maradjon törvényes korlátai között.

Kossuth e kívánatnak azon magyarázatot adá nehogy valamiképen a ház a királyi székot üresnek declarálja, mert különben egészen ellenségeink kezébe esvén, önfentartási eszközeinkről sem gondoskodhatunk.

A ház a királynak hűséget ígért, s feltevé magában, hogy a trónt és szabadságot felforgatni nem engedi.

Különbö iszonyatos dolgok történhetnek velünk. Bécsből a nyakunkra egy reactionatus kormányt küldhetnek, mellyet ha a ház leszavaz, az az országgyűlést szétesztelné, s e nemzet sirját a gyávaság bélyege borítaná be.

Soha nemzet az uralkodóháztól ennyi injuriákat nem szenvedett, s e nemzetben a loyaltás tűze még sem hamvadt el.

A világban páratlan álnoksággal és háládatlansággal bánnak velünk, de azért egy jó szóra a nemzet újra és újra mindent elfeledne, a miként háromszáz esztendő óta magát e keresztény jámbor erényben ugyancsak gyakorolja is.

Ülés a képviselők házában.

sept. 16. reg. 11 óra.

Tárgy a feudális viszonyok urbéi veszteségek iránti kárpótlás.

Nyári Pál előterjeszté, minő arányban kell a katonai kiállítását elrendelni, ha a megyék a kiállít-

tásban oly arányban vesznek részt eddig Pest megye, azt önkénytelenül tette.

Indítványa elfogadtatott.

Hanem az istenért: gondoljuk meg uraim, hogy nekünk rögtön segítségre van szükségünk. Nem napok, hanem a percek elvesztése fog felettiünk, s a nemzetünk sorsa felett határozni.

Vagy azt hisszük, hogy egy időültésből rendezett parlamenti játék van előttünk, mint például az olasz kérdés volt?

Hol van még a kétszáz ezer katona, s mi komolyan s hozadalmasan vitatgattuk az olasz ügyet. Ha Radeczki ránk vár, még messze volna Milanótól.

Mi nem mondjuk ki sejtésünket arra nézve, hogy mennyi időre van szüksége Jellachichnek, hogy a fővárost fenyegetse, nem terjeszkedünk ki arra, hogy az ellenség közeledtőnek, ránk, ügyeinkre, az alvidéki táborra, s külön fajú népi-ségekre minő romboló hatása lehetne, ezt mindenkinnek magán meggyőződésére hagyjuk.

Helyzetünk irtózatossan komoly.

Azért csak siessünk, mert a mi még ma meg menthet, hónap eső után köpenyeg lesz.

A megyékbe a futárok mint hajdan a véres karddal vigyék meg a vész hírét.

Népünk sok helyen fél a katonáskodástól azonban ha a helységekre a kívánt szám kivette-ték az ujonczokat örömet kiteremtik.

Azért rohanva tegyünk mindent. Ez az elha-tározó perc. Az ütközet sorsától függ hogy e nemzet dicső és boldog legyen-e vagy pedig kiirtassék és a szlávok ki vigyék régi terheiket, hogy a jeges tengertől az Adriáig mindent sajátuknak mondhasanak.

Ez szigorú igazság. Fájdalom e táblabíró nemzet az efféléket csak pusztá phrasissoknak sze-reit hinni, s csak csalódás után eszmél fel.

Pest, sept. 15-én éjjeli 12 órakor.

Mit kelle megérnünk?

Egy magyar, egy historiai nevet viselő ember, áruló lón, árulója saját édes hazájának!

Az ember agyában elszibbad a gondolat, szívében megáll a vér s elakad kezében a toll, midőn a rettenetes valóságot leírni akarja!..

Gr. Teleki Ádám hazaáruló lón!

Hogy vala képes azon embernek meg nem örülni, s örülésében gyalázatos öletének véget vetni, midőn megszületett fejében az árulási cszme?

Hogy volt az lehetséges, hogy amaz ember nem bocsáta ki egyszersmind árulási szemtelen nyilatkozatával egy időben egy körlevelet, mellyben megtagadta volna nevét születését és hazáját?

Nem hisszük, hogy ha tehette volna, gr. Teleki Ádám saját magát szembe ne pökte volna.

Hát oda jutottunk-e már, hogy a hazaárulás napi renden legyen s benne még

olyanok is részt vegyenek kiket a nemzet különös bizalmára méltatott?

Hát annyira mentek-e már dolgaink, hogy a párttűtés fékezésére kiküldött honfiaink magok ássák meg e haza sírját.

Kárhozat és a jelen rettenetes büntetése érje őket s nehezkedjék sírjokon az utókor átka.

Elvállalni a nemzet megbízatását hűséget kitartást és szilárdságot ígérni, heteken át e nemzet parancsait elfogadni, és midőn az óra üt, mellyben az esküdt hűség, kitartási és szilárdsági szót beváltani, s az elfogadott parancsokat fogantatosítani a párttűtés ellen tettelesen fellépni s a megbízatást kitelhető erőig megérdemelni kellene — megszegni az esküdt szót, félrevetni az elfogadott parancsokat, a párttűtés zászlója alá térni azt támogatni, szóval elárulni nemzetét és hazáját!

Nem oly sok gazság-e ez, mellynek megbélyegzésre nyelvünk szőszegény, és megbüntetésire a Spanyol inquisitio mind kinszerei sem elégségesek.

Azért büntesse őt meg a jelen és jövő kor átka, s verje meg a magyarok igazságos istene.

Szegény hazám!

Kiben lehessen még bizalmad, ha saját gyermeked merítik anyját kebledből orgyilkos töreiket?

Kitől várhasd még megmentésedet, ha tulajdon fiaid készlik a rablánczokat, mellyekkel lenyűgöztetel?

Futott volna meg gyáván seregestül együtt, s veszett volna el nyomain a híres magyar vitézség — tán találtunk volna mentséget számára, vagy legalább saját magunkat is kárhoztattuk volna, kik poltron gyáva és pimasz emberre bízunk e hon védelmét.

Vesztett volna el ügyetlensége által egy elhatározó csatát mellyben e nemzet léte fölött tört volna pálczát — édes hazánk enyészete felett hatyudalt énekelve sirattuk volna meg bán saját szerencsétlenségét is!

De elárulni e hont megcsalni e nemzetet — s ez árulást, e csatát heteken át előre készíteni, és forralni a becsületesség és hazafiai tisztaság álarcza alatt, ez — uram — oly bűn, mellyre az Istentől eltaszított angyalok is öszveborzadnak, oly bűn, mellynek hallatára a pokol maga is megrémül.

Igy állunk hát!

Jól van. E nemzetnek gondoskodni kell arról hogy ha élnie nem lehet — mit tagadunk — legalább halála legyen nagyszerű.

Gondoskodnia kell, hogy az áruló — addig is míg kézre kerülhetne — bűnhődjék.

És itt felszólítjuk a magyar hadsereg tisztikarát, hiszi-e hogy a képmutatás színe alatt hazáját galád uton eláruló gr. Teleki Ádám mal együtt szolgálhat? gondolja-e hogy nem tartozik őt arcul csapni s kovászaival kivettetni testületéből, köréből?

És felszólítjuk e hon aristocritiáját, melly oly — jogosan — kényes és érzékeny szokott lenni becsületére, nem hiszi-e, hogy azon köréből áruló egyént meg kell tagadni, s a gyalázat és igazság nevére rá kiáltani.

Ha igen, nyilatkozzanak.

Demonstráljanak, hogy vére fagyjon meg ama árulónak.

Mi kijelentjük, hogy mind két felhatalmazottnak hiszünk és vallunk gr. Teleki Ádámot, bárhol, bár mikor és bár miúton megbüntetni, kinosan meglakoltatni.

Isten minket úgy segítjen, mint ezt hiszük s mint azt, ha alkalmunk leend — magunk is megtenni fogjuk.

Csernátoni.

Pest september 16.

Rút és gyalázatos árulás!

Gróf Teleki vezérőrnagy elárulta a hazát.

És e percztől fogva nem hiszünk még apánknak sem, s senkinek pusztá ígéretét becsület szavát vagy esküjét nem fogadhatjuk el biztos garantiaul hazánk megmentési ügyének tiszta kezelésére nézve.

Ollyan állapotra jutottunk, hogy még testvérünköt is tartani kell, sőt innotova tartani kell önmagunktól, mert meglehet hogy önkaratunk tudtukon kívül meg van vesztegetve s az ármány csábjai által bujlogatva pártolt út jobb szellemünk ellen.

A camarilla előtt nincsen semmi szent, titkos eszközökkel beönti a hazaszeretet tüzelyét, s azon a gazság jutalmának bolygó lángját tünteti fel, melly elhalványítja a feltámadó lelkiismeret méltó fenyegetéseit.

Hanem ugyan mi is mélyen súlyedünk, hogy látnunk sőt tőrünk kell gyáván, miszerént pártot üssön előbb egy néptöredék ellenünk, s később meg még azok is kiknek biztosnak hitt kezeikbe ügyünk kezelését tettük, hűtlenül elárulják e hazát, melly őket legnagyobb kincsével — bizodal-mával ruházta fel.

Itt az eleven példa, itt a néma és mégis égre kiáltó tény, itt a magyar történetben példátlan honárulás testesült képe — Gróf Teleki Ádám.

Ezen ember egyike azon cladeseknek miket a néhai Római szent birodalomtól öröklöttünk, (az hát legalább vigasztalásunkra lehetne, hogy nem magyar Gróf.)

Ádámnak nem épen azért nevezték mintha ő volna a legelső ember, mert ő bizony az utósónál is utólsóbb, hanem mert az eset historijáját a s átán ő vele játszatta el másodsor.

És árulása valóban tetézett, kétszeres.

Ha megveretett, tönkre tétetett volna seregünk oktalan vezérletének vétké miatt, erre némi mentség még található lenne. Mert midőn őt oda leküldék is jól tudták, hogy ő bizony nem igen találta volna fel a puskaport, s az a mit genienek neveznek vendégszerepekre sem jár fejébe; hanem küldék egyedül azért mert magyar születésében, hűségében bíztak, hogy hazáját nem adja el, s az ellenséggel nem szövetezik.

És ő éppen itt csalta meg a hazát, megmu-

tatta miként ő magyarnak csak azért született hogy e nemzet ön fia által árulassék el.

És mért nem mondá meg ő itt, leküldetésekor, midőn nyílt utasítás adatott kezébe működésének céljai felől, hogy azon megbízást el nem vállalkatja, mert Jellachich ellen harczolni nem akar?

Vagy mért nem mondá meg a Drávánál, midőn még Jellachich határunkra nem ütött, nyíltan elhatározását? hogy kereshettünk volna jobb kezeket a hon földének védelmére.

Ez ember bár mennyire mondják is nem lehet okatlan, mert legkiszámítottb gazsággal vitte oda a dolgot, hogy éppen akkor térjen az árulás schwarzgelb lobogója alá, midőn vezérlésről lemondása legnagyobb zavarba dönti e hazát, s midőn hűtlen seregét is elcsábítva magával viheti.

Magyarország fia! látjátok azon embert, kit a martiusi napokban haditárczával akartatok felruházni, s ki még csak tegnap is bizonyos combinációkban újra miniszterjelöltként állítottatott fel, kiből a nemzetnek minden hadtisztjei között legnagyobb bizalma volt... honárulás vétkébe esve! Meisterstückje ördögi volt, de a jutalomnak sem szába d másfélének lenni.

A nemzetgyűlés biztosainak szigorun kell ragaszkodni az igazsághoz: s mi teljesen hisszük is hogy az árulót csak addig nem lövetik föbe míg el nem fogják.

Cserző Bencze.

Pest september 15.

Közönségesen tudva van, hogy mostani rossz állapotunk egy részben annak is tulajdonítható, hogy alvidéki lázadók előtti seregek fővezérei a boldogult ministerium által mindig szerencsétlenül választattak meg.

Igaz is, hogy nem kis feladat a sok schwarzgelb generalis közt egy magyar érzelmű embert kikaparni, mert ilyenből régebben nem igen szoktak volt generalist, vagy illyesmit csinálni.

De már hiába, nekünk vezérek kellene minden áron, az austriai hadseregbeni vezérek közt pedig nekünkvalót nem találunk.

Azonban vigaszunkra azon vezérek rendszerint csak vezérnevet viselik, és nagyobbbrészt környeződik, kik legközelebb állanak hozzájuk, intézik el a dolgokat. Ezek közt kell tehát széttekintnünk, s a vezényletet a kiválasztottakra bízni. Ezek aztán a mi teremtményeink lesznek, kiből saját érdeköknél fogva bizni lehet.

Batthyáni mai állítása, hogy az alsóbb rangú tiszteknek, az addig magasabb rangnak nem engedelmességek, véleményünk szerint, nem áll, mert azon tiszt, ki a parancsnoksággal van megbízva, és a büntetés mindenemeit kezei közt

tartja, ha nem tud magának engedelmisséget szerezni, már nem alkalmas hivatalára. Csak néhányat kell agyon lövetni, meg néhánynak a Laufpast kezébe nyomni, a többi bizonyosan ezen hatalmas argumentumoktól kapacitálva engedni fog.

Hogy ilyen vezérek melletti alezredes és segedékek közt lehet alkalmas egyéneket találni az is bizonyítja, hogy mi is tudunk egyet, kit nem mi, hanem minden becületés és érdemes őt ismerő, vagy alatta álló tiszt a legmagasabb vezéri polczra tart érdemesnek.

És ez a perlaszi csata hőse: Vetter alezredes. Neki köszönhetni e győzelmet, belátásának, észjelenlétének és genialis manöverjeinek.

Ezt a derék Kiss ezredes is elismeri.

Bizonyosságul csak azt hozom fel, hogy tisztikara, melly az egész armádiában a legmagyarabb érzelmű emberekből áll, e nap emlékeül neki egy kardot ajándékoztak. Közelebből pedig az egész tisztikar lapokban nyilatkozni fog, és megköszöni Vetternek a haza nevében a hazáért tett szolgálatát.

Illy emberekre nagy szükségünk van, illy embereket minden áron meg kell magunknak nyerni.

Hiszük egyébiránt ügyes Vetter már különben is magára vonta Batthyáni figyelmét.

Továbbá bizton elmondhatjuk azt, hogy azon sereg, melly Kiss vezérlete alatt áll, Kiss máshová tételvén át, mint generalis, szerencsájének tartandja Vettert, mint vezérét üdvözölhetni, és ellenkezőleg Vetter onnani máshová áttétele a seregben nagyon rossz hatású és az ottani lelkesedést nagyon leverő lenne.

Pest, september 9.

Szerkesztő!

A magyar nemzeti gyűlés bizalmaskodásból már több horgot nyert el, részint csalétekkel bevonva, részint a nélkül.

Ezekről egyenként utólagosan értekezni most már késő volna, akkor rögtön kellende azokat kintutatni, s fulánkjokat elvenni.

De tudja ön, hogy én lapjának csak műkedvelő dolgozó társa vagyok, és kötelességem gyakran távol tartóztat, s helyben is elfoglalt.

Egyebet azonban lehetetlen még most is fel nem említenem.

Ez a király által a nádornak adott különös felhatalmazás visszavétele.

Ezta nemzet gyűlésnek nem volt szabad elfogadnia...

Világos az 1608 koronázás előtti 18 törvény, melly szerint a király, ha az országban nem lakik vagy hosszasabban az országban kívül van, a nádort teljes tökéletes hatalommal tartozik felruházni, az országnak a törvényes hatóságok-

kal ép oly kiterjedt hatalommal kormányzására, mintha a király maga köztünk laknék.

A nemzetgyűlés a királynak Budára jövetele iránt adott szavában bizva, nem szólok a különös meghatalmazás visszavétele ellen.

Azonban e visszavétele elenyészett, s a nádornak adott különös meghatalmazás ereje visszaállott.

Mert azon ok, mellyből a király a meghatalmazást visszavette, megszűnt minthogy a küldöttségnek adott válaszából tudjuk, miként egészsége annyira elgyengült, hogy az még Budapestre jövetelében is gátolja.

Mert a király az 1608 k. e. 18-ik törvény szerént az országban kívül léteésére köteles lévén a nádort mindennemű királyi jog gyakorlására meghatalmazni: ebből természetesen következik, hogy a király az országban kívül nem kormányozhat.

Mert az 1485-ik törvények szerint, mikor a király gyenge, avagy az ország dolgaiban hanyag, ... a nádor teljes királyi hatalommal és joggal országol és kormányoz.

Mert az 1848 3-ik törvényben fentartott jogokat is a király csak az illető minister ellenjegyzése mellett, és csak úgy gyakorolhatná, ha ama képes volna; azt pedig maga a király vallotta be a küldöttségnek, hogy ő elgyengült ember; mint szintén azt is, hogy ő a magyar birodalom jelen bonyolult, s veszélyes viszonyai által igényelt tevékenységgel nem bír, minthogy az elibe terjesztett törvényczikkek átnézésére halasztást kért.

Mert a magyar birodalomnak független felelős ministeriuma lévén; többé a király és nemzet nem alkudozhatik a felterjesztett törvényczikkek felett; mivel az egyezkedés a ministerium és nemzetgyűlés közt már megtörtént.

Mert a liberum, independens, nulli regno, aut populo obnoxium, sed propriam habens Consistentiam et Constitutionem magyar birodalom alkotandó törvényeihez, a magyar nemzetgyűlésen a Magyar független felelős ministeriumon és magyar királyon kívül senkinek e világon legkisebb szava sincs, legkevésbé pedig az osztrák ministeriumnak, épen úgy mint megfordítva a magyar ministerium az osztrák törvényhozás! a bele nem elegyedhetik.

Mert ha királyunk, mit az ő személyéről feltehetünk, s vallásossága, királyi esküjének szentsége, s irántunk uralkodása alatt tanusított hajlama s szeretete feltenni nem is engednek, s hogy mégis az osztrák ministerium gyalázatos Staats-Schrittje aláírására rá lehetett venni, az ismét csak gyengeség bizonyossága — az általa szentesített 1848-ki törvényeket megtagadná is, mint az osztrák ministerium vakmerő cselszövő állítása szerint gyengeségből eredtetek; azon esetre is régiebb törvényeink teljes hatalommal ruháznák fel a nádort Magyarhonnak teljes királyi joggal kormányzására, s tökéletesen biztosítsák a nulli regno, aut populo obnoxium, s így ausztriának is, mellynek ahoz semmi köze, alá nem vetett szabadságunkat és függetlenségünket, melylyet feltartani, és az aprilisi törvényeknél is tiszt-

gékben létre hozni, s életbe léptetni, vérünket, és éltünket is elszántak vagyunk.

Nincs hát egyéb hátra mint az, hogy, ha a király Budapestre leghűbb magyar nemzete közé nem jön, s a nemzetgyűlés alatt gyorsan hozandó szentesítendő s végre hajtandó törvényeink alkotása, s ez által magyar birodalmának az uralkodó ház érdekében végzetlől megmentése végett köztünk nem marad hanem a magyar birodalom ügyeit elhanyagolja: a nádor mint királyi helytartó minden királyi jogot a király nevében, az uralkodó ház javára, teljes királyi hatalommal törvényszerűleg, a király által adott, s annak gyengésége tévovázása, s halasztgatása által erejét visszanyert különös meghatalmazás mellett is, a törvényes hatóságokkal együtt, egész kiterjedésben gyakorolja.

Megszűnik ez által minden alkalom a Bécsbe Innsbruckba, s talán Prágába vagy Zágrábba és lehet Berlinbe, vagy még Petersburgba is szaladgálásra, mit eddig le kellett volna annak tenni, ki alkotmányunkat érti s törvényeinket tudja.

A nemzet fog tudni erőt s fogantatást szerezni a nádor, mint törvény szerinti királyi helytartó és a király teljes hatalmu képviselője rendeleteinek, s az általa illy minőségben szentesítendő törvényeknek.

Erősebbek ez okok, mint azok, melyeket az osztrák ministerium lelketlen Staatsschriftjében felhozott.

E Staatsschrift felnyithatja valahára az egy személyben magyar király és osztrák császár mind két birodalmához külön külön tartozó minden népek szeméit.

Tanuljatok rajtunk osztrákok! Ma nekem, holnap neked....

Átlássátok már, hogy a mi függetlenségünk megtámadásával a ti szabadságotok is kockáztatik.

Még egy lépés részletekről felébredt osztrákok, s mi és ti kiengestelődött testvérek és hű barátok, és karöltve a szabadság megtörhetlen védfalai leszünk.

Fogjátok fel azt, hogy mikép mi még csak nem is eszmélkedünk arról miszerint mi függetlenségünket megalapítván, a ti függetlenségeteket csak meg is illessük: úgy ti se törekedjétek a magyar birodalmat az ausztriai birodalomba még álmotokba se beolvasztani akarni, avvagy ennek amazt bármely részben is alárendelni.

Higyjétek meg, nem csak megférünk egy más mellett, mint külön külön önálló, és egymástól teljesen független két birodalom ugyanezen egy uralkodó alatt, sőt inkább csak így állhatunk meg mind ketten.

A mi függetlenségünk, a tietéket, é: a ti függetlenséktek a mienket biztosítja.

Ha ti ministeriumotok töltök, kit magunkkal hoztunk az alkotmányt Európába akkor, mikor Európa többi népeinél nyoma sem volt az alkotmánynak, kik ugyanazon uralkodót, ki tietek is volt, alkotmányunk, szabadságunk, s függetlenségünk királyi esküvel is pecsételt megtartása mellett választottuk királyunkká, kik később is azon uralkodó háznak, mely a tietek is, csupán örökösödési jogot adtunk, kiknek minden más országtól és néptől függetlensége később is törvény által szentesített, kik Martiusban semmi új engedményt nem nyerünk, hanem csak azon függetlenségünk alkotmányos uton léptetett életbe, mely alkotmányunk, szerződéses törvények, királyi eskük által századokon át fentartva, s biztosítva volt.

Ha mondom a ti ministeriumotok, melynek a magyar dolgokba semmi befolyása nem lehet, lelketlenül és alap nélkül azt állítja, hogy a király ez idei törvényeket nem szentesíthette, mert a király akkor gyenge volt, s általatok is ostromolva volt, mit fog az a ti ministeriumotok ha rajtunk cselszövény, ármány, árulás és hazugság által erőt vehetne mondani nektek, kik az alkotmányt csak most kezditek izlelni, s kik az alkotmányt erővel viltátok ki?!

Feladatamtól tova ragadtattam. — Még egy horogról akartam szólni. Talán közelebb szakaszhatok rá időt... Váradi Antal.

H I R D E T É S E K.

(1-2)

Ó és lerakott szivarok eladása bámulatos olcsó áron.

Hermína-szivar 100darab, ládácskában 54 kr. pp.
Vadász, csomónként 36 kr. pp.

Valamint a legjobbminőségű bel és külföldi szivarok minden nemei.

A raktár létezik a zsibárusutczában a „nemzeti czimerhez“

Hirdetés.

Egy vagy két személy kerestetik utazásra a gyorskocsival Lembergbe. Az tehát, ki egy társaságban olcsón 18án 19án 20án v. 21én oda utazni szándékozik, felszólítatik erről a zöldfa utczában 261. tudakozódni.

(2-3)

Nemzetörségi egyenruhák,

mint: **atllák, nadrágok, köpenyek** és **csákók** készen — vagy egész századok számára a legrövidebb idő alatt is a legjutányosb áron kaphatók

Szürke köpenyek egész századok számára **6-7 pengő** forintjával készíttetnek

Singer Ign. és társnái,
nagyhid-ujczá 9. sz. Haris-félc háiban.

Gőzhajók járása

septemberben 1848.

Pestről Bécsbe mindennap reggeli 6 órak.
„ **Észékre** vasárnap, kedd és pénteken reggeli 5 órakor.

A dunagőzhajótársaság
főügyvivősége.

Magyar központi vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik september 1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 óra 30 percz.

„ „ tehervonat délben 11 órakor

„ „ személyvonat délut. 1 1/2 óra.

Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 4 óra 15 percz.

„ „ Személyvonat reggeli 6 óra 45 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 1 óra 45 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 7 órakor.

„ „ délután 3 óra 30 percz.

Váczról Pest felé reggel 8 óra 30 percz.

„ „ délután 5 „ 45 „

A magyar központi vasut
igazgatósága által.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM** ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.